45 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ • 60 ΧΩΡΕΣ • 40 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Αγάπησε Τη Ζωή Σου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγάπησε τη ζωή σου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Love your life
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Eileen Carey
ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Maria Teresa Dominici
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Madhen Media Ltd, 2020
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4264-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4265-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Publishers since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psichogios.gr
www.psichogios.gr • **http://blog.psichogios.gr**

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Αγάπησε τη ζωή σου

Μετάφραση: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Εις μνήμην της Σούζαν Καμίλ

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΕΝΑ

Καθώς ετοιμάζομαι να χτυπήσω το κουδούνι, ακούω τον ήχο του εισερχόμενου μηνύματος στο κινητό μου, και το μυαλό μου γεμίζει στιγμιαία με μια λίστα πιθανοτήτων.

- Κάποιος γνωστός μου πέθανε.
- Κάποιος γνωστός μου κέρδισε το λαχείο.
- Έχω αργήσει σε κάποιο ραντεβού που το έχω ξεχάσει. Γαμώτο.
- Ήμουν μάρτυρας εγκλήματος και τώρα πρέπει να δώσω πολύ συγκεκριμένη, λεπτομερή κατάθεση για κάτι το οποίο δεν μπορώ να θυμηθώ. *Γαμώτο*.
- Ο γιατρός μου ξανακοίταξε τις σημειώσεις του για μένα. (Γιατί; Ασαφές.) Και βρήκε κάτι. «Δε θέλω να σε ανησυχήσω, *αλλά…*»
- Κάποιος μου έστειλε λουλούδια, και τα μάζεψε ο γείτονάς μου.
- Κάποια διασημότητα έκανε μόλις ένα τουίτ που πρέπει να δω. Ωωω! Τι;

Αλλά καθώς βγάζω το κινητό μου, βλέπω ότι το μήνυμα είναι από τον Σεθ, τον τύπο με τον οποίο είχα βγει ραντεβού την προηγούμενη εβδομάδα. Αυτός που δεν είπε τίποτα· όλο το βράδυ. *Τί-πο-τα*.

Οι περισσότεροι άντρες έχουν το αντίθετο πρόβλημα. Μιλούν ακατάπαυστα για τον εαυτό τους και για τα λαμπρά επιτεύγμα-

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

τά τους, και τη στιγμή που πληρώνεις τον μισό λογαριασμό, ρωτούν σαν να είναι κάτι εντελώς δευτερεύον: «Και με τι είπαμε ότι ασχολείσαι;» Αλλά ο Σεθ με κοιτούσε σιωπηλός με τα τόσο σμιχτά μάτια του όσο εμένα με είχε πιάσει νευρική λογοδιάρροια για την κολοκυθόσουπα.

Τι θέλει να μου πει; Να θέλει κι άλλο ραντεβού; Μπλιαχ! Το στομάχι μου ανακατεύεται και μόνο στη σκέψη, το οποίο κάτι σημαίνει. Ένας από τους βασικότερους κανόνες μου στη ζωή είναι: Πρέπει να ακούς το σώμα σου. Το σώμα σου είναι σοφό. Το σώμα σου *ξέρει*.

Δεν πειράζει. Θα τον γειώσω ευγενικά. Είμαι πολύ καλή στο γείωμα των ανθρώπων.

Γεια σου, Έιβα. Ύστερα από σκέψη αποφάσισα ότι δεν μπορώ να συνεχίσω με τη σχέση μας.

Α. Χμ. Μάλιστα.

Ό,τι να 'ναι.

Κοιτάζω με ιδιαίτερα ενοχλημένο βλέμμα το κινητό μου. Παρόλο που ξέρω ότι ο Σεθ δεν μπορεί να με δει, έχω αυτή την ψιλοθεωρία ότι μπορείς με κάποιον τρόπο να μεταφέρεις συναισθήματα μέσω του κινητού σου. (Δεν έχω μοιραστεί αυτή τη θεωρία με κανέναν, επειδή ο περισσότερος κόσμος είναι αρκετά στενόμυαλος, θεωρώ. Ακόμα και οι καλύτερές μου φίλες.)

Μπορεί να σκέφτηκες ότι σου στέλνω μήνυμα για να σου ζητήσω να ξαναβγούμε· σ' αυτή την περίπτωση, λυπάμαι που σου αναπτέρωσα τις ελπίδες.

Ελπίδες; *Ελπίδες;* Πολύ θα το 'θελε.

Θα θέλεις να μάθεις το γιατί.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Τι; Όχι. Δε θέλω, ευχαριστώ πολύ.

Θέλω να πω, μπορώ να μαντέψω.

Όχι, άκυρο. Δεν μπορώ.

Γιατί να πρέπει να μαντέψω, στο κάτω κάτω; Ποιος θέλει να *μαντέψει* γιατί κάποιος δε θέλει να βγει μαζί του; Ακούγεται σαν κάποιο φρικτό τηλεοπτικό παιχνίδι με τίτλο: «Μήπως μυρίζει η αναπνοή μου;»

(Δε μυρίζει η αναπνοή μου. Ό,τι κι αν είναι, αυτό, πάντως, δεν είναι.)

Δυστυχώς, δεν μπορώ να βγαίνω με κάποια που πιστεύει πως η κολοκυθόσουπα έχει ψυχή.

Τι;

Κοιτάζω το κινητό μου σε έξαλλη κατάσταση. Σχημάτισε *τελείως* λάθος εικόνα για μένα. *Δεν* είπα ότι η κολοκυθόσουπα έχει ψυχή. Είπα απλώς ότι θεωρώ πως πρέπει να είμαστε ανοιχτοί στο ότι η ύλη και το πνεύμα είναι αλληλένδετα. Που το πιστεύω. Πρέπει να είμαστε ανοιχτοί.

Σαν να διάβασε τη σκέψη μου, ο Χάρολντ βγάζει ένα κλαψούρισμα συμπαράστασης και τρίβει τη μύτη του στο πόδι μου. Βλέπετε; Αν αυτό δεν αποδεικνύει ότι ο κόσμος είναι διασυνδεδεμένος, τότε τι το αποδεικνύει;

Θέλω να του απαντήσω: *Συγγνώμη που δεν είμαι αρκετά στενόμυαλη ώστε να ταιριάζω στην περιορισμένη αντίληψή σου για τη ζωή*. Αυτό, όμως, θα σήμαινε ότι διάβασα τα μηνύματά του, κάτι που δεν έκανα.

Δηλαδή εντάξει, τα *διάβασα*, αλλά το θέμα είναι ότι τα σβήνω από το μυαλό μου. Πάνε. Εξαφανίστηκαν. Ποιος Σεθ; Ραντεβού; Τι;

Ακριβώς.

Χτυπάω το κουδούνι και μετά ανοίγω την πόρτα με το κλειδί που μου έχει δώσει η Νελ. Αυτό κάνουμε όλοι, για την περίπτω-

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ση που η Νελ έχει πάθει κάποιο επεισόδιο. Πάει καιρός από την τελευταία της κρίση, αλλά μπορούν να αναζωπυρωθούν άσχημα από το πουθενά.

«Νελ;» φωνάζω.

«Γεια!» Εμφανίζεται στο χολ χαμογελώντας πλατιά, με μαλλιά καρφάκια σε ροζ απόχρωση.

«Τα ξανάβαψες ροζ!» αναφωνώ. «Ωραία».

Τα μαλλιά της Νελ έχουν αλλάξει χρώμα 106 φορές από τότε που ήμασταν μαζί στο πανεπιστήμιο, ενώ τα δικά μου δεν έχουν αλλάξει ούτε μία φορά. Εξακολουθούν να είναι σκούρα καστανά, ίσια ως τους ώμους, ώστε να πιάνονται εύκολα αλογοουρά.

Όχι πως αυτή τη στιγμή σκέφτομαι τα μαλλιά. Στιγμιαία, τα μηνύματα του Σεθ μού απέσπασαν την προσοχή – αλλά τώρα που μπήκα στο σπίτι, ο λαιμός μου αρχίζει να σφίγγεται. Νιώθω το στομάχι μου βαρύ. Χαμηλώνω τα μάτια μου προς τον Χάρολντ, κι αυτός στρέφει το κεφάλι του απορημένα προς το μέρος μου με αυτό τον αξιολάτρευτο τρόπο του, και τότε αρχίζω να βουρκώνω. Ω Θεέ μου. Μπορώ να το κάνω αυτό;

Η Νελ σκύβει και απλώνει τα χέρια της στον Χάρολντ. «Έτοιμος για τις διακοπές σου;»

Ο Χάρολντ την επιθεωρεί για μια στιγμή, κατόπιν γυρίζει προς το μέρος μου, και τα υγρά καστανά του μάτια με κοιτάζουν με θλίψη.

Αν υπάρχει κάποιος που πιστεύει πως τα σκυλιά δεν καταλαβαίνουν όλα όσα λέμε και κάνουμε, κάνει μεγάλο *λάθος*, επειδή ο Χάρολντ *ξέρει*. Προσπαθεί να φανεί γενναίος, αλλά του είναι τόσο δύσκολο όσο και για μένα.

«Δεν μπορώ να σε πάρω στην Ιταλία, Χάρολντ...» λέω, καταπίνοντας με δυσκολία. «Σ' το είπα αυτό. Αλλά δεν είναι για πολύ. Σ' το υπόσχομαι. Μία βδομάδα όλη κι όλη».

Το μουσούδι του παραμορφώνεται από μια σπαραξικάρδια έκφραση σαν να λέει: *Γιατί μου το κάνεις αυτό;* Η ουρά του χτυπάει μαλακά στο πάτωμα με έναν ενθαρρυντικό, γεμάτο ελπίδα

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

τρόπο, λες και θα μπορούσα ξαφνικά να αλλάξω γνώμη, να ακυρώσω την πτήση μου και να τον βγάλω έξω να παίξουμε.

Έχω ορκιστεί ότι δε θα κλάψω, αλλά τα δάκρυα ξεχειλίζουν καθώς κοιτάζω το ζωηρό, έξυπνο μουτράκι του. Ο Χάρολντ μου. Το καλύτερο μπιγκλ στον κόσμο. Το καλύτερο σκυλί στον κόσμο. Το καλύτερο *άτομο* στον κόσμο.

«Ο Χάρολντ δε βλέπει την *ώρα* να μείνει μαζί μου», λέει η Νελ αποφασιστικά, οδηγώντας και τους δυο μας στο καθιστικό. «Έτσι δεν είναι, Χάρολντ;»

Σε απάντηση, ο Χάρολντ στραβώνει ακόμα περισσότερο τη μουσούδα του και βγάζει ένα κλαψούρισμα που μου τσακίζει την ψυχή.

«Αυτό το σκυλί πρέπει να βγει στη σκηνή», λέει η Σαρίκα σηκώνοντας τα μάτια από το λάπτοπ της και κοιτάζοντάς τον γελώντας. Η Σαρίκα δεν είναι και πολύ φαν των σκύλων –το παραδέχεται και η ίδια–, αλλά είναι φαν του Χάρολντ. Δε γίνεται να γνωρίσεις τον Χάρολντ και να μη γίνεις φαν του.

Βρήκα τον Χάρολντ σ' ένα καταφύγιο αδέσποτων ζώων πριν από τέσσερα χρόνια, όταν ήταν κουτάβι, και ήταν η αστραπιαία, η απόλυτη λατρεία. Σήκωσε τα μάτια του και με κοίταξε με αυτό το ζωηρό βλέμμα, με την υγρή μυτούλα του και τη γεμάτη ενθουσιασμό κοφτή αναπνοή του, και φαινόταν να λέει: *Να σε επιτέλους. Το 'ξερα ότι θα ερχόσουν!*

Δε λέω ότι όλα ήταν απλά και εύκολα. Δεν είχα ποτέ μου σκύλο στο παρελθόν. Ήθελα πολύ όταν ήμουν μικρή, αλλά οι γονείς μου ήταν ο τύπος των γονιών που συνέχεια υπόσχονται αόριστα και τελικά δεν το τηρούν ποτέ. Συνεπώς ήμουν αρχάρια στη φροντίδα σκύλου. Και ο Χάρολντ ήταν αρχάριος στο να δέχεται φροντίδα. Επειδή, πιστέψτε με, *δεν* είχε δεχτεί φροντίδα από τους ανθρώπους που τον εγκατέλειψαν στην άκρη του αυτοκινητόδρομου Α414. Αυτό *δεν* ήταν φροντίδα. Και μόνο που το σκέφτομαι, φουντώνω και ταράζομαι.

Τέλος πάντων, ήταν μια καμπύλη μάθησης αυτό το διάστημα.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Όταν ο Χάρολντ πρωτοήρθε στο διαμέρισμά μου, έπαθε φρίκη. Ήταν προφανές ότι έλεγε: *Τι πήγα κι έκανα, συμφωνώντας να ζήσω μαζί σου;* Και είχα κι εγώ παρόμοιους κλυδωνισμούς. Υπήρχε πολλή γκρίνια, και από τις δύο πλευρές. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορώ πια να φανταστώ τη ζωή χωρίς αυτόν. Κι όμως, να που τώρα είμαι εδώ και σχεδιάζω να τον αφήσω για μία εβδομάδα.

Μήπως να το ακύρωνα; Ναι. Νομίζω πως θα πρέπει να το ακυρώσω.

«Έιβα, σταμάτα να αγχώνεσαι. Το καταλαβαίνεις ότι *προσπαθεί* να σε κάνει να νιώσεις άσχημα, έτσι;» λέει η Νελ. Στρέφεται στον Χάρολντ και τον επιθεωρεί με αυστηρό βλέμμα. «Άκου, φιλαράκο... Δε με ρίχνεις εμένα με τους θεατρινισμούς σου. Η Έιβα μπορεί να πάει διακοπές χωρίς εσένα. *Επιτρέπεται*. Οπότε σταμάτα να της κάνεις τη ζωή δύσκολη».

Για μια στιγμή ο Χάρολντ και η Νελ κοιτάζονται στα μάτια –δύο τεράστιες προσωπικότητες αντιμέτωπες μεταξύ τους–, και τελικά ο Χάρολντ υποχωρεί. Μου ρίχνει ακόμα ένα αποδοκιμαστικό βλέμμα, αλλά στη συνέχεια πηγαίνει στο χαλάκι του τζακιού δίπλα από την πολυθρόνα της Νελ και στρογγυλοκάθεται.

Οκέι, ίσως δεν ακυρώσω τελικά.

«*Μην* του ζητήσεις συγγνώμη», μου λέει η Νελ. «Και *μην* περάσεις όλη τη βδομάδα βλέποντας βίντεο με τον Χάρολντ αντί να γράφεις το βιβλίο σου».

«Εντάξει!» αποκρίνομαι αμυντικά.

«Θα είμαστε μια χαρά», συνεχίζει η Νελ. «Μια *χαρά*», επαναλαμβάνει.

Δεν έχω πολλές συμβουλές για τη ζωή. Αλλά μία από αυτές είναι η ακόλουθη: Αν ποτέ αισθάνεσαι αυτολύπηση, κάνε μια επίσκεψη στη Νελ. Είναι σκληρή εκεί όπου πρέπει. Σε φέρνει στα ίσια σου μετά τις χαζές σκέψεις που έχεις κάνει. Η πραγματιστική στάση της σε χτυπάει σαν τσουχτερή ριπή κρύου αέρα.

«Εδώ είναι όλα του τα πράγματα», λέω ενώ αφήνω την τεραστίων διαστάσεων τσάντα μου στο πάτωμα. «Κρεβατάκι, μπολ

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

νερού, κουβέρτα, φαγητό... Α, τα αιθέρια έλαιά του!» προσθέτω καθώς θυμάμαι ξάφνου και βγάζω το μπουκαλάκι από την τσάντα μου. «Του έφτιαξα ένα καινούργιο μείγμα, με λεβάντα και κεδρόξυλο. Να ψεκάζεις με αυτό το...»

«Στρωματάκι του», με διακόπτει η Νελ. «Έιβα, χαλάρωσε. Μου έχεις στείλει ήδη πέντε μέιλ σχετικά με αυτό. Θυμάσαι;» Μου παίρνει το μπουκαλάκι από το χέρι και το εξετάζει για λίγο προτού το αφήσει. «Τώρα που το θυμήθηκα, ήθελα να σε ρωτήσω... Τι απέγινε εκείνη η πιστοποίησή σου στο πρόγραμμα αρωματοθεραπείας;»

«Α», κάνω αιφνιδιασμένη. «Το... παρακολουθώ ακόμη. Περίπου».

Το μυαλό μου πηγαίνει αυτοστιγμεί στα βιβλία και στα φιαλίδια της αρωματοθεραπείας μου, που βρίσκονται καταχωνιασμένα σε μια γωνιά της κουζίνας. Παρακολουθώ ένα διαδικτυακό σεμινάριο και *πρέπει* να το ξαναπιάσω, επειδή εννοείται πως με ενδιαφέρει ακόμη να γίνω αρωματοθεραπεύτρια και να το κάνω ως δουλειά μερικής απασχόλησης.

«Περίπου;» ρωτάει η Νελ.

«Κάνω διάλειμμα. Να, με τη δουλειά και με αυτό το βιβλίο που γράφω... Ξέρεις». Ξεφυσάω. «Μπαίνει στη μέση η καθημερινότητα».

Η δουλειά μου είναι να γράφω φύλλα οδηγιών χρήσης φαρμάκων και κείμενα για το Διαδίκτυο, κάτι που μπορώ πλέον να κάνω και στον ύπνο μου. Εργάζομαι για μια φαρμακευτική εταιρεία που λέγεται Μπρέικσονς, με έδρα το Σάρεϊ. Καλά είναι, μου αρέσει η εταιρεία και μου επιτρέπουν να εργάζομαι κυρίως από το σπίτι. Αλλά προσπαθώ πάντα να διευρύνω τους ορίζοντές μου. Αν θέλετε τη γνώμη μου, η ζωή είναι πολύ μικρή για να *μη* διευρύνουμε τους ορίζοντές μας. Πρέπει να σκεφτόμαστε πάντα: *Εντάξει είναι αυτό... Αλλά τι άλλο θα μπορούσα να κάνω;*

«Ένας λόγος παραπάνω να πας στην Ιταλία και να επικεντρωθείς στο γράψιμο του βιβλίου σου», αποκρίνεται η Νελ απο-

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

φασιστικά. «Ο Χάρολντ *θέλει* να το κάνεις αυτό. Έτσι δεν είναι, Χάρολντ;»

Σε απάντηση, ο Χάρολντ βγάζει ένα ιδιαίτερα εκφραστικό «γάουουου!» –μερικές φορές ακούγεται τελείως σαν λύκος–, και η Νελ γελάει. Ανακατεύει το τρίχωμα στο κεφάλι του Χάρολντ με το δυνατό κοντόχοντρο χέρι της και λέει: «Χαζό σκυλί».

Είμαστε φίλες από το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ. Η Νελ, η Σαρίκα, η Μοντ κι εγώ γνωριστήκαμε στη χορωδία του πανεπιστημίου και δεθήκαμε στη διάρκεια μιας περιοδείας στη Βρέμη. Η Σαρίκα μέχρι τότε σχεδόν δεν είχε πει λέξη· το μόνο που ξέραμε γι' αυτήν ήταν ότι σπούδαζε νομική και μπορούσε να τραγουδήσει σε ακραία υψηλές νότες. Αλλά έπειτα από μερικά ποτά αποκάλυψε ότι κοιμόταν κρυφά με τον μαέστρο κι ότι η σεξουαλική τους ζωή είχε αρχίσει να γίνεται λίγο «σκοτεινή». Έτσι, ήθελε πια να τον παρατήσει, αλλά και να παραμείνει στη χορωδία – και ποια ήταν η γνώμη μας; Περάσαμε μια ολόκληρη νύχτα πίνοντας γερμανική μπίρα και συζητώντας το θέμα, προσπαθώντας συγχρόνως να εκμαιεύσουμε τι ακριβώς σήμαινε το «σκοτεινό» σεξ.

(Στο τέλος, η Νελ πέταξε κάτω το ποτήρι της κάνοντάς το κομμάτια και είπε: *«Πες μας, γαμώ το κέρατό μου. Οκέι;»*)

(Ήταν λίγο αηδιαστικό. Δεν αξίζει τον κόπο να το επαναλάβω· ούτε καν να το σκεφτώ.)

Τέλος πάντων, η Σαρίκα παράτησε τον μαέστρο κι έμεινε και στη χορωδία. Αυτό συνέβη πριν από δεκατέσσερα χρόνια –πώς είναι *δυνατόν*;–, και είμαστε ακόμη φίλες. Από τις τέσσερίς μας, μόνο η Σαρίκα συνεχίζει να τραγουδάει σε χορωδία – βέβαια, πάντα ήταν η πιο φιλόμουση από όλες μας. Επίσης, αναζητά διαρκώς έναν άντρα του οποίου τα ενδιαφέροντα να ταιριάζουν με τα δικά της και θεωρεί πως οι χορωδίες του Λονδίνου είναι ένα καλό μέρος για να ξεκινήσει κανείς. Μαζί με τις ποδηλατικές ομάδες. Συμμετέχει σε καινούργια χορωδία κάθε χρονιά και αλλάζει ποδηλατική ομάδα κάθε έξι μήνες, και ομολογουμένως η σοδειά αντρών είναι πολύ καλή.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Εντάξει, τρεις σοβαρές περιπτώσεις σε διάστημα δύο χρόνων. Καθόλου άσχημα για Λονδίνο.

Μένουμε όλες στο βόρειο Λονδίνο, σε κοντινή απόσταση μεταξύ μας, και παρόλο που διάγουμε διαφορετική ζωή από πολλές απόψεις, είμαστε πιο κοντά από ποτέ. Έχουμε περάσει αρκετά σκαμπανεβάσματα τα τελευταία λίγα χρόνια. Έχουμε τσιρίξει κι έχουμε σφίξει το χέρι η μια της άλλης, κυριολεκτικά και... πώς το λένε το άλλο.

Μη κυριολεκτικά.

Αλληγορικά; Μεταφορικά;

Φανταστικά. Πάω σ' ένα διήμερο σεμινάριο δημιουργικής γραφής αύριο και δεν ξέρω ποιο είναι το αντίθετο του «κυριολεκτικά».

«Ποιο είναι το αντίθετο του "κυριολεκτικά";» ρωτάω τη Σαρίκα, αλλά εκείνη πληκτρολογεί στο λάπτοπ της με προσήλωση, και τα σκούρα λαμπερά μαλλιά της χαϊδεύουν τα πλήκτρα. Τη βρίσκεις συχνά να πληκτρολογεί με προσήλωση στο λάπτοπ της, ακόμη κι όταν είναι στης Νελ. (Συνηθίζουμε να μαζευόμαστε στο σπίτι της Νελ.)

«Όχι καπνιστές...» μουρμουρίζει η Σαρίκα, μετά πατάει ένα πλήκτρο και σκύβει να κοιτάξει από κοντά την οθόνη της.

«Τι;» Την κοιτάζω καλά καλά. «Δουλεύεις;»

«Καινούργιο σάιτ γνωριμιών», απαντάει.

«Ωωω! Ποιο είναι;» λέω με ενδιαφέρον. Η Σαρίκα είναι η πιο φραγκάτη από όλες μας, καθότι δικηγόρος, οπότε είναι εκείνη που έχει τη δυνατότητα να γίνεται μέλος στα ακριβά σάιτ γνωριμιών και στη συνέχεια μας δίνει ραπόρτο.

«Όχι ψυχάκηδες», απαντάει η Σαρίκα αφηρημένα, πατάει ένα άλλο πλήκτρο και ύστερα σηκώνει το κεφάλι της. «Λέγεται Γεια_Σου. Κοστίζει ο κούκος αηδόνι. Αλλά ό,τι πληρώνεις παίρνεις».

«Όχι ψυχάκηδες;» επαναλαμβάνει η Νελ με δυσπιστία. «Με πόσους ψυχάκηδες έχεις βγει ακριβώς;»

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Με έναν», απαντάει η Σαρίκα γυρίζοντας προς το μέρος της. «Κι αυτό ήταν υπεραρκετό. Σας έχω πει γι' αυτόν. Είναι ο τύπος που θεωρούσε πως ήξερε τι μ' αρέσει *πραγματικά* στο κρεβάτι και μαλώσαμε γι' αυτό και είπα *"Και τέλος πάντων, σε ποιον ανήκει το σώμα;"* Κι αυτός απάντησε: *"Είναι για να το απολαμβάνουμε και οι δύο"*».

«Α, *αυτός*», λέει η Νελ, και τα μάτια της φωτίζονται. «Δεν είχα καταλάβει ότι είναι ψυχάκιας. Νόμιζα πως ήταν μαλάκας. Υπάρχει φίλτρο "όχι μαλάκες";»

«Δε λειτουργεί έτσι, δυστυχώς», απαντάει η Σαρίκα. «Κανένας δεν πιστεύει πως είναι μαλάκας». Γυρίζει στο πληκτρολόγιό της και αρχίζει να πληκτρολογεί και πάλι. «Όχι μάγοι», γράφει ζωηρά. «Όχι χορευτές... Για χορογράφους τι λέτε;»

«Γιατί, τι έχουν οι χορευτές;» ενίσταται η Νελ. «Είναι και γυμνασμένοι».

«Απλώς δε γουστάρω», λέει η Σαρίκα ανασηκώνοντας αόριστα τους ώμους. «Θα είναι έξω κάθε βράδυ να χορεύει. Πρέπει να έχουμε τα ίδια ωράρια. Όχι εργάτες εξόρυξης πετρελαίου», προσθέτει σαν να το σκέφτηκε μόλις, πληκτρολογώντας ξανά.

«*Πώς* ακριβώς λειτουργεί αυτό το σάιτ;» ρωτάω μπερδεμένη.

«Ξεκινάς με όλα τα απαγορευτικά σου», απαντάει η Νελ. «Το σάιτ δε θα έπρεπε να λέγεται Γεια_Σου. Θα έπρεπε να λέγεται Άι_Χάσου. Κι Εσύ. Κι Εσύ».

«Το κάνεις να ακούγεται τελείως αρνητικό», διαμαρτύρεται η Σαρίκα. «Δε λες στον άλλο να πάει να χαθεί, απλώς γίνεσαι σούπερ ακριβής σ' αυτό που θες, ώστε να μη χάνεις χρόνο κοιτάζοντας ακατάλληλα άτομα. Εστιάζεις όλο και περισσότερο στο ιδανικό συνταίριασμα, μέχρι να φτιάξεις την τέλεια λίστα υποψηφίων».

«Για να δω». Πηγαίνω πίσω από τον καναπέ και κοιτάζω πάνω από τον ώμο της Σαρίκα. Η οθόνη του λάπτοπ της έχει γεμίσει με αντρικά πρόσωπα, και τα κοιτάζω ένα προς ένα. Όλοι καλοί μού φαίνονται. Ο τύπος με το γενάκι πάνω δεξιά είναι πολύ νόστιμος. Η έκφρασή του λέει: *Διάλεξέ με. Θα είμαι καλός μαζί σου!*

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Αυτός γλυκός φαίνεται», λέω δείχνοντάς τον.

«Ίσως. Οκέι. Τι άλλο;» Η Σαρίκα συμβουλεύεται μια λίστα στο κινητό της. «Όχι χορτοφάγοι».

«Τι;» Την κοιτάζω σοκαρισμένη. «Όχι χορτοφάγοι; Τι λες; Σαρίκα, πώς είναι δυνατόν να είσαι τόσο στενόμυαλη; Η αδερφή σου είναι χορτοφάγος. *Εγώ* είμαι χορτοφάγος!»

«Το ξέρω», λέει ατάραχα. «Αλλά δε θέλω να βγω ραντεβού με την αδερφή μου. Ούτε με σένα. Συγγνώμη, μωρό μου. Ξέρεις ότι λατρεύω τη χαλουμόπιτά σου». Απλώνει το χέρι της και με αγκαλιάζει τρυφερά από τη μέση. «Αλλά θέλω κάποιον με τον οποίο να μπορώ να ψήνω και κάνα κοτόπουλο».

Πατάει το πεδίο «Φίλτρα», και εμφανίζεται ένα πλαίσιο με τέσσερις επικεφαλίδες: *Ναι, παρακαλώ*, *Δε με πειράζει*, *Δεν είναι το ιδανικό* και *Απαγορευτικό*.

«Απαγορευτικό», λέει αποφασιστικά η Σαρίκα, αρχίζοντας να γράφει «Χορτοφάγοι» στο πλαίσιο. Με το που γράφει τα πρώτα δύο γράμματα, η λέξη «Χορτοφάγοι» συμπληρώνεται αυτόματα και κλικάρει πάνω της.

«Δεν μπορείς να αποκλείσεις όλους τους χορτοφάγους», λέω, με απόλυτη φρίκη. «Αυτό είναι μεροληπτικό. Είναι... Κατ' αρχάς είναι *νόμιμο*;»

«Είβα, χαλάρωσε!» απαντάει η Σαρίκα. «Κοίτα εδώ τώρα. Αυτό το σημείο έχει πλάκα. "Εφαρμογή φίλτρου"».

Με το που το κλικάρει, οι φωτογραφίες στην οθόνη αρχίζουν να τρεμοπαίζουν. Και τότε μεγάλα κόκκινα Χ εμφανίζονται μπροστά από τα πρόσωπα που είναι διάσπαρτα στην οθόνη. Κοιτάζω φευγαλέα τον νόστιμο τύπο και νιώθω ένα δυσάρεστο κόμπιασμα. Υπάρχει ένα Χ μπροστά από το πρόσωπό του. Είναι λες και πρόκειται να οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάω ανήσυχα. «Τι είναι αυτό;»

«Λέγεται "Τελευταία Ευκαιρία"», εξηγεί η Σαρίκα. «Μπορώ να τη χαρίσω σε κάποιον από αυτούς κλικάροντας τη φωτογραφία του».

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Χάρισέ τη σ' αυτόν!» λέω δείχνοντας τον αγαπημένο μου. «Χάρισέ τη σ' αυτόν!»

«Έιβα, δεν ξέρεις τίποτα για τον τύπο», αποκρίνεται η Σαρίκα στρέφοντας ψηλά τα μάτια της.

«Φαίνεται συμπαθής!»

«Μα είναι χορτοφάγος», λέει η Σαρίκα και πατάει «Τέλος».

Η οθόνη τρεμοπαίζει ξανά, και όλοι εκείνοι που το πρόσωπό τους είχε πάνω Χ εξαφανίζονται. Οι υπόλοιποι σκορπίζονται στην οθόνη και μετά συγκεντρώνονται πάλι σε τακτοποιημένες σειρές από φωτογραφίες, με καινούργιες να έχουν πάρει τη θέση των εξαφανισμένων.

«Τέλεια!» λέει η Σαρίκα με ικανοποίηση. «Κάτι γίνεται».

Κοιτάζω την οθόνη, ελαφρώς σοκαρισμένη από αυτή τη διαδικασία ξεδιαλέγματος.

«Είναι βάρβαρο», λέω. «Είναι άσπλαχνο».

«Καλύτερο από το να κάνεις κύλιση αριστερά δεξιά», πετάγεται η Νελ.

«Ακριβώς!» συγκατανεύει η Σαρίκα. «Είναι επιστημονικό. Υπάρχουν περισσότερα από οχτακόσια πιθανά φίλτρα στην ιστοσελίδα. Ύψος, δουλειά, συνήθειες, τοποθεσία, πολιτικές απόψεις, εκπαίδευση... Οι αλγόριθμοι αναπτύχθηκαν από τη NASA, απ' ό,τι φαίνεται. Μπορείς να επεξεργαστείς πεντακόσιους άντρες, μιλάμε, σε ελάχιστο χρόνο». Συμβουλεύεται ξανά τη λίστα της. «Ωραία, πάμε στο επόμενο. Όχι πάνω από 1,90». Αρχίζει πάλι να πληκτρολογεί. «Έχω δοκιμάσει τους πολύ ψηλούς. Δε μου ταιριάζουν».

Πατάει πάνω στο «εφαρμογή φίλτρου», εμφανίζονται τρία κόκκινα Χ, και μέσα σε δευτερόλεπτα μια καινούργια επιλογή αντρών μάς κοιτάζει μέσα από την οθόνη.

«Απ' ό,τι φαίνεται, μια γυναίκα έβαζε συνέχεια φίλτρα μέχρι που έμεινε μόνο ένας άντρας στην οθόνη και επικοινώνησε μαζί του και είναι ακόμη μαζί», προσθέτει η Σαρίκα ενώ σκρολάρει προς τα κάτω στη λίστα. «Αυτό είναι το ιδανικό».

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Εξακολουθεί να μου φαίνεται λάθος», αποκρίνομαι, κοιτάζοντας την οθόνη με απογοήτευση. «Δεν μπορεί να είναι αυτός ο τρόπος».

«Είναι ο μοναδικός τρόπος», με αντικρούει η Σαρίκα. «Βασικά, όλοι γνωρίζουν κόσμο διαδικτυακά πλέον. Έτσι δεν είναι; *Ό-λοι*. Εκατομμύρια άνθρωποι. Δισεκατομμύρια άνθρωποι».

«Μάλλον...» απαντάω επιφυλακτικά.

«Όλοι γνωρίζουν κόσμο διαδικτυακά», επαναλαμβάνει ξεκάθαρα η Σαρίκα, σαν να κάνει ομιλία στο TED. «Είναι σαν να πηγαίνεις σε κοκτέιλ πάρτι και να είναι όλος ο κόσμος μαζεμένος, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή σου. Δεν υπάρχει περίπτωση να πετύχει αυτό! Πρέπει να γίνεις πολύ συγκεκριμένος. Ιδού, λοιπόν», λέει δείχνοντας την οθόνη.

«Αρκετά χάλια είναι ήδη το ASOS», σιγοντάρει η Νελ. «Έψαχνα για "λευκά πουκάμισα" χθες. Ξέρετε πόσα μου έβγαλε; Χίλια διακόσια εξήντα τέσσερα. Ήμουν σε φάση *Δεν έχω χρόνο γι' αυτή τη μαλακία. Θα πάρω το πρώτο που βλέπω*. Ό,τι να 'ναι».

«Ακριβώς», λέει η Σαρίκα. «Κι αυτό είναι πουκάμισο. Όχι σύντροφος ζωής. Όχι πάνω από δέκα λεπτά από τον σταθμό του Μετρό», προσθέτει πληκτρολογώντας ζωηρά. «Αρκετά έχω τραβηχτεί σε διαμερίσματα στη μέση του πουθενά».

«Αποκλείεις άντρες που *μένουν πάνω από δέκα λεπτά μακριά από το Μετρό*;» Έχω μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Τι *φάση*;»

«Μπορείς να δημιουργήσεις τα δικά σου φίλτρα, κι αν τους αρέσουν, τα προσθέτουν στην ιστοσελίδα», εξηγεί η Σαρίκα. «Σκέφτονται αν θα προσθέσουν αυτό που τους έστειλα σχετικά με τη συχνότητα λουσίματος».

«Κι αν ο τέλειος άντρας μένει έντεκα λεπτά από τον σταθμό του Μετρό;» Το ξέρω ότι ακούγομαι συγχυσμένη, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Σαν να τον βλέπω ήδη να πίνει τον καφέ του στη λιακάδα, φορώντας κολάν ποδηλασίας, ακούγοντας Μπαχ, ψάχνοντας κάποια ακριβώς σαν τη Σαρίκα.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Θα πει ψέματα», λέει χαλαρά η Σαρίκα. «Θα βάλει "δέκα λεπτά". Δεν υπάρχει πρόβλημα». Στ' αλήθεια δεν καταλαβαίνει.

«Σαρίκα, άκουσέ με...» λέω απεγνωσμένα. «Κι αν υπάρχει ένας υπέροχος τύπος ο οποίος είναι 1,95 και χορτοφάγος και μένει είκοσι λεπτά από το Κράουτς Εντ... και τον έχεις αποκλείσει; Είναι τελείως τρελό!»

«΄Ειβα, σταμάτα να φρικάρεις», απαντάει η Σαρίκα ψύχραιμα. «Πρέπει να υπάρχουν *κάποια* πράγματα που είναι απαγορευτικά για σένα».

«΄Οχι, δεν πρέπει», λέω ανένδοτη. «Δεν έχω κανένα απαγορευτικό. Θέλω έναν καλό άνθρωπο, αυτό μόνο. ΄Εναν σωστό, πολιτισμένο άνθρωπο. Δε με νοιάζει η εμφάνισή του, η δουλειά του, το πού μένει...»

«Κι αν απεχθάνεται τα σκυλιά;» ρωτάει η Σαρίκα υψώνοντας τα φρύδια της.

Τώρα με τάπωσε.

Δε θα μπορούσε να απεχθάνεται τα σκυλιά, επειδή μόνο σε παράξενους, θλιβερούς ανθρώπους δεν αρέσουν τα σκυλιά.

«Οκέι», παραδέχομαι τελικά. «Αυτό είναι το μόνο πράγμα που θα ήταν απαγορευτικό. Πρέπει να του αρέσουν τα σκυλιά. Αλλά αυτό είναι το μοναδικό απαγορευτικό. Κυριολεκτικά».

«Και το γκολφ;» πετάγεται πονηρά η Νελ.

Την άτιμη. Το γκολφ είναι η αχίλλειος πτέρνα μου. Ομολογώ ότι έχω μια παράλογη απέχθεια απέναντι στο άθλημα. Και στα ρούχα του γκολφ. Και στα άτομα που παίζουν γκολφ.

Προς υπεράσπισή μου, όμως, αυτό οφείλεται στο ότι έμενα κοντά στον πιο σνομπ όμιλο γκολφ στον κόσμο. Υπήρχε ένα δημόσιο μονοπάτι που διέσχιζε τις εκτάσεις του γκολφ, αλλά αν *επιχειρούσες* να πας να περπατήσεις σ' αυτό, είχες να αντιμετωπίσεις κάτι έξαλλους τύπους με ασορτί βερμούδες που κουνούσαν τα χέρια τους πέρα δώθε, λέγοντάς σου να κάνεις ησυχία ή να γυρίσεις πίσω – *ανόητος* ήσουν;

Δεν ήμουν μόνο εγώ που το έβρισκα αγχωτικό· το δημοτικό

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

συμβούλιο είχε αναγκαστεί να κάνει μια συζήτηση με τον όμιλο γκολφ. Απ' ό,τι φαίνεται, έφεραν ένα καινούργιο σύστημα πινακίδων, και τώρα είναι όλα καλά. Ωστόσο μέχρι τότε είχαμε μετακομίσει ήδη και είχα αποφασίσει ότι ήμουν αλλεργική στο γκολφ.

Παρ' όλα αυτά, δεν το παραδέχομαι αυτό τώρα, επειδή δε μου αρέσει να θεωρώ τον εαυτό μου προκατειλημμένο.

«Δεν έχω πρόβλημα με το γκολφ», λέω ανασηκώνοντας το πιγούνι μου. «Και τέλος πάντων, δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι ότι δύο ταιριαστές λίστες χαρακτηριστικών δεν είναι *αγάπη*. Οι αλγόριθμοι δεν είναι *αγάπη*».

«Οι αλγόριθμοι είναι ο μοναδικός τρόπος», αποκρίνεται η Σαρίκα μισοκλείνοντας τα μάτια της στην οθόνη. «Μμμ... αυτός δεν είναι κακός».

«Οκέι. Πού είναι ο αλγόριθμος που μου λέει πώς είναι η μυρωδιά ενός άντρα;» αντιτείνω, πιο παθιασμένα απ' όσο σκόπευα. «Πού είναι ο αλγόριθμος που μου λέει πώς γελάει ή πώς χαϊδεύει το κεφάλι ενός σκύλου; Να τι μετράει για μένα. Όχι όλες αυτές οι άσχετες λεπτομέρειες. Θα μπορούσα να ερωτευτώ έναν επιστήμονα ή έναν αγρότη. Θα μπορούσε να είναι 1,50 ή 2 μέτρα. Αρκεί να υπάρχει χημεία. *Χημεία!*»

«Α, *χημεία*...» λέει η Σαρίκα, ανταλλάσσοντας σαρκαστικά χαμόγελα με τη Νελ.

«Ναι, χημεία!» αντιγυρίζω προκλητικά. «Αυτό είναι που μετράει! Η αγάπη είναι... είναι...» Ψάχνω τις κατάλληλες λέξεις. «Είναι η άφατη, μυστηριώδης σύνδεση που πραγματοποιείται ανάμεσα σε δύο ανθρώπους όταν συνδέονται. Και το αισθάνονται... και απλώς το καταλαβαίνουν».

«Έιβα». Η Σαρίκα με κοιτάζει τρυφερά. «Τι γλυκούλα που είσαι...»

«Εξασκείται για το σεμινάριο ρομαντικής γραφής», λέει η Νελ. «Φαντάζομαι, Έιβα, ότι έχεις καταλάβει πως η Λίζι Μπένετ είχε ένα δισεκατομμύριο απαγορευτικά, ε; "Όχι αλαζόνες,

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ψηλομύτηδες τύπους. Όχι ανόητους κληρικούς"». Η Νελ κάνει ένα νεύμα στη Σαρίκα. «Πρόσθεσέ το κι αυτό».

«Όχι ανόητοι κληρικοί», κάνει πως πληκτρολογεί η Σαρίκα και μου σκάει ένα χαμόγελο πάνω από την οθόνη του λάπτοπ της. «Να βάλω "Μόνο αυτοί με μεγαλοπρεπείς επαύλεις μπορούν να κάνουν αίτηση";»

«Πολύ αστείο». Σωριάζομαι δίπλα της στον καναπέ, και η Σαρίκα βάζει το χέρι της επάνω στο δικό μου με συμφιλιωτική διάθεση.

«Έιβα, μωρό μου... Είμαστε διαφορετικές, αυτό είναι όλο. Θέλουμε άλλα πράγματα. Θέλω να παρακάμψω όλο αυτό το χάσιμο χρόνου. Ενώ εσύ θες... χημεία».

«Η Έιβα θέλει μαγεία», λέει η Νελ.

«Όχι *μαγεία*». Κάνω έναν ελαφρύ μορφασμό, καθώς οι φίλες μου με κάνουν μονίμως να φαίνομαι υπερβολικά ρομαντική κι ότι τα βλέπω όλα ροζ, κάτι που *δεν* ισχύει. «Αυτό που θέλω είναι...» Σταματάω, και οι σκέψεις μου είναι κάπως ανάκατες.

«Αλήθεια, τι *είναι* αυτό που θες;» ρωτάει η Νελ, και η περιέργειά της ακούγεται ειλικρινής.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα.

«Θέλω έναν άντρα που θα με κοιτάξει... και θα τον κοιτάξω... και θα είναι όλα εκεί. Να μη χρειάζεται να πούμε τίποτα. Να είναι όλα εκεί».

Παύω να μιλάω, και η σιωπή είναι συγκινησιακά φορτισμένη. Πρέπει να είναι εφικτό. Η αγάπη *πρέπει* να είναι εφικτή. Διαφορετικά, τι κάνουμε όλοι μας;

«Κι εγώ το θέλω αυτό». Η Σαρίκα γνέφει καταφατικά, σπάζοντας τη σιωπή. «Αρκεί να είναι εντός απόστασης δέκα λεπτών από τη στάση του Μετρό».

Η Νελ χαχανίζει, κι εγώ σκάω ένα διστακτικό χαμόγελο.

«Βασικά, έχω ένα ραντεβού απόψε», αποκαλύπτω. «Γι' αυτό δεν μπορώ να μείνω».

«Ραντεβού;» ρωτάει η Σαρίκα, σηκώνοντας απότομα το κεφάλι της από το λάπτοπ. «Και μας το λες τώρα;»

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Νόμιζα πως θα ετοίμαζες τα πράγματά σου για την Ιταλία», λέει η Νελ, σχεδόν σαν να με κατηγορεί.

«Θα τα *ετοιμάσω*. Μετά το ραντεβού μου».

«Ενδιαφέρον!» λέει μεγαλόφωνα η Σαρίκα, και τα μάτια της αστράφτουν. «Πού τον γνώρισες; Τρώγατε πάστα στο ίδιο ζαχαροπλαστείο;»

«Όχι. Στο σουαρέ ντε γκαλά», απαντάει η Νελ. «Τη βοήθησε όταν κόλλησε η ρόδα της άμαξάς της».

«Έγραψε ένα σημείωμα με την πένα του και το έβαλε μέσα στο μπονέ της», χαχανίζει η Σαρίκα.

«Χα, χα». Σηκώνω ψηλά τα μάτια μου. «Διαδικτυακά, προφανώς. Αλλά δεν έβαλα ένα εκατομμύριο τεχνητά εμπόδια. Πήγα με το *ένστικτο*».

«Με το ένστικτο;» επαναλαμβάνει η Νελ. «Δηλαδή;»

«Τα μάτια του», απαντάω περήφανα. «Έχουν κάτι τα μάτια του».

Μετά το ολέθριο ραντεβού με τον Σεθ έχω μια καινούργια θεωρία: όλα είναι στο βλέμμα. *Ποτέ* δε μου άρεσε το βλέμμα του Σεθ. Θα έπρεπε από αυτό και μόνο να έχω καταλάβει. Έτσι, άρχισα να ψάχνω στο Διαδίκτυο για κάποιον με υπέροχα μάτια... και τον βρήκα! Είμαι στ' αλήθεια κατενθουσιασμένη. Κοιτάζω συνέχεια τη φωτογραφία του και νιώθω πραγματική σύνδεση μαζί του.

«Μπορείς όντως να καταλάβεις πολλά για κάποιον από τα μάτια του», παραδέχεται η Σαρίκα. «Για να δούμε».

Βρίσκω μια φωτογραφία του και την κοιτάζω τρυφερά για μια στιγμή προτού τη δείξω στη Σαρίκα και ύστερα στη Νελ. «Λέγεται Στιούαρτ», τους λέω. «Ασχολείται με την πληροφορική».

«Ωραία μάτια», παραδέχεται η Νελ. «Έχεις δίκιο ως προς αυτό».

Ωραία; Μόνο αυτό έχει να πει; Είναι υπέροχα μάτια! Ζαρώνουν με ζεστασιά και εξυπνάδα και σπιρτάδα ακόμα και σε μια μικροσκοπική φωτογραφία στο κινητό. *Ποτέ* μου δεν έχω

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

δει τόσο απίστευτα μάτια· κι έχω δει πάμπολλα προφίλ σε σάιτ γνωριμιών...

«Χάρολντ!» Η Σαρίκα βγάζει μια ξαφνική τσιρίδα, και τινάζομαι τρομαγμένη. «Αυτό είναι το σάντουίτς μου! *Κακό* σκυλί!»

Όσο μιλούσαμε, ο Χάρολντ πήγε στα μουλωχτά από την πλευρά του καναπέ όπου κάθεται η Σαρίκα και σούφρωσε το σάντουιτς από την τσάντα της, τυλιγμένο ακόμη μέσα στην πλαστική συσκευασία του. Τώρα κοιτάζει μια τη Σαρίκα, μια τη Νελ, μια εμένα σαν να λέει: *Τι θα κάνετε γι' αυτό;*

«Χάρολντ!» λέω σε τόνο επίπληξης. «Άφησέ το!» Κάνω ένα βήμα προς το μέρος του, κι αυτός κάνει ένα βήμα πίσω. «Άφησέ το!» επαναλαμβάνω, δίχως ιδιαίτερη πειστικότητα.

Τα ζωηρά μάτια του Χάρολντ περιεργάζονται έναν γύρο το δωμάτιο, σαν να αξιολογεί την κατάσταση.

«Άφησέ το». Προσπαθώ να ακουστώ επιβλητική. «*Άφησέ το!*»

«Άφησέ το!» επαναλαμβάνει η Νελ, και η άλτο φωνή της αντηχεί στο δωμάτιο.

Σκύβω αργά προς τον Χάρολντ, και το βλέμμα του με ακολουθεί σπιθαμή προς σπιθαμή, ώσπου κάνω να του αρπάξω το σάντουιτς. Ωστόσο παραείμαι αργή. Πάντα είμαι πολύ αργή σε σχέση με τον Χάρολντ. Τρέχει με τις μπάντες και χώνεται στη γωνία πίσω από την τηλεόραση, όπου κανένας δεν μπορεί να τον πιάσει, και αρχίζει να μασουλάει με μανία το πλαστικό, σταματώντας συχνά πυκνά για να μας κοιτάξει και τις τρεις με μια έκφραση θριάμβου.

«Άθλιο σκυλί», πετάει η Νελ.

«Δεν έπρεπε να το έχω αφήσει μέσα στην τσάντα μου», λέει η Σαρίκα κουνώντας το κεφάλι της. «Χάρολντ, μην τρως το *πλαστικό*, βρε χαζούλιακα».

«Χάρολντ;» Έρχεται από τον διάδρομο μια γνώριμη φωνή. «Πού είναι αυτό το πανέμορφο σκυλί;»

Έπειτα από μισό λεπτό εμφανίζεται η Μοντ στην πόρτα, κρατώντας από το χέρι δύο από τα παιδιά της, τη Ρόμι και τον Άρ-

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

θουρ. «*Συγγνώμη* που άργησα», ανακοινώνει με το θεατρικό της ύφος. «*Δεινοπάθησα* μέχρι να μαζέψω τα παιδιά από το σχολείο. Έχω να δω τον Χάρολντ *αιώνες*», προσθέτει καθώς στρέφεται να του χαμογελάσει. «Περιμένει πώς και πώς τις διακοπούλες του;»

«Δεν είναι πανέμορφο σκυλί...» λέει η Σαρίκα απειλητικά. «Είναι κακό, άτακτο σκυλί».

«Τι έκανε;» ρωτάει ο Άρθουρ, και τα μάτια του φωτίζονται από ενθουσιασμό.

Ο Χάρολντ είναι κάτι σαν θρύλος στη δευτέρα τάξη όπου πάει ο Άρθουρ. Μια φορά, μάλιστα, πρωταγωνίστησε στο παιχνίδι «Αλήθεια ή Θάρρος», όπου βούτηξε το αρκουδάκι του σχολείου, το 'σκασε προς το προαύλιο και χρειάστηκε να τον μαζέψουν τρεις δασκάλες.

«Μου έκλεψε το σάντουιτς», λέει η Σαρίκα, και σκάνε στα γέλια και τα δύο παιδιά.

«Ο Χάρολντ κλέβει τα πάντα», ανακοινώνει η Ρόμι, η οποία είναι τεσσάρων. «Ο Χάρολντ κλέβει *όλο* το φαγητό. Χάρολντ, έλα!» Απλώνει το χέρι της ενθαρρυντικά, και ο Χάρολντ σηκώνει το κεφάλι του σαν να λέει: *Αργότερα*. Και μετά συνεχίζει να μασουλάει.

«Μισό λεπτό... Πού είναι ο Μπέρτι;» λέει η Μοντ, σαν να το πρόσεξε μόλις. «Άρθουρ, πού είναι ο Μπέρτι;»

Ο Άρθουρ δείχνει ανέκφραστος, σαν να μην είχε αντιληφθεί καν ότι έχει έναν αδερφό ονόματι Μπέρτι, και η Μοντ πλαταγίζει τη γλώσσα της. «Κάπου θα είναι», λέει αόριστα.

Η βασική σπαζοκεφαλιά στη ζωή της Μοντ είναι ότι έχει τρία παιδιά, αλλά μόνο δύο χέρια. Ο πρώην της, ο Ντέιμον, είναι δικηγόρος. Δουλεύει σαν τρελός και είναι πολύ γενναιόδωρος με τα χρήματα, αλλά όχι και με την παρουσία του. (Η Μοντ λέει ότι το θετικό στην υπόθεση είναι ότι τουλάχιστον δε θα καταστραφεί η ζωή των παιδιών της από γονεϊκή υπερπροστατευτικότητα.)

«Σαρίκα», λέει τώρα. «*Μήπως* τυχαίνει να περνάς από το Μάσγουελ Χιλ στις πέντε η ώρα την Πέμπτη; Να, χρειάζομαι

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

κάποιον να μαζέψει τον Άρθουρ από το σπίτι ενός φίλου και *απλώς* αναρωτιόμουν...»

Πεταρίζει τις βλεφαρίδες της καθώς κοιτάζει τη Σαρίκα, κι εγώ γελάω από μέσα μου. Η Μοντ ζητάει χάρες συνέχεια. Μήπως θα μπορούσαμε να προσέχουμε τα παιδιά της / να παραλάβουμε τα ψώνια της / να ψάξουμε τα δρομολόγια των τρένων / να της πούμε πόσο αέρα θέλουν τα λάστιχα του αυτοκινήτου της; Αυτό δε συμβαίνει από τότε που είναι ανύπαντρη μητέρα – συμβαίνει από τότε που την ξέρω. Ακόμη θυμάμαι τη μέρα που γνώρισα τη Μοντ στη χορωδία. Αυτό το πανέμορφο κορίτσι με τα ανοιχτοκάστανα, σαγηνευτικά μάτια με πλησίασε, και οι πρώτες της λέξεις προς εμένα ήταν: *«Μήπως θα μπορούσες να μου αγοράσεις ένα κουτί γάλα;»*

Φυσικά, είπα ναι. Είναι σχεδόν αδύνατο να αρνηθείς στη Μοντ. Αυτή είναι η υπερδύναμή της. Ωστόσο *μπορείς* να αντισταθείς αν προσπαθήσεις, και το έχουμε μάθει όλες με τον δύσκολο τρόπο. Αν οποιαδήποτε από μας έλεγε ναι σε όλα όσα μας ζητούσε η Μοντ, θα γινόμασταν πλήρους απασχόλησης σκλάβες της. Οπότε έχουμε συμφωνήσει ανεπίσημα σε μια αναλογία χοντρικά ένα προς δέκα.

«Όχι, Μοντ», απαντάει η Σαρίκα, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. «Δε θα μπορέσω. Δουλεύω, αν θυμάσαι».

«*Φυσικά*», αποκρίνεται η Μοντ, δίχως κακία. «Απλώς αναρωτιόμουν μήπως δε δούλευες το απόγευμα. Είβα...;»

«Ιταλία», της υπενθυμίζω.

«Φυσικά». Η Μοντ συγκατανεύει με ζέση. «Αδύνατον. Καταλαβαίνω».

Είναι πάντα τόσο γοητευτική, που *θέλεις* να πεις ναι. Βασικά, θα έπρεπε να διοικεί τη χώρα, αφού θα μπορούσε να πείσει οποιονδήποτε να κάνει οτιδήποτε. Αντί γι' αυτό, όμως, διοικεί την εξωφρενικά περίπλοκη κοινωνική ζωή των παιδιών της, συν μια διαδικτυακή επιχείρηση μεταποίησης επίπλων, η οποία, απ' ό,τι λέει, θα αρχίσει να είναι κερδοφόρα από μήνα σε μήνα.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Εντάξει, δεν πειράζει», αποκρίνεται. «Να φτιάξω τσάι;»

«Εμένα δε με ρώτησες», ακούγεται η φωνή της Νελ, ευχάριστη, αλλά ελαφρώς τσιτωμένη συνάμα. «Μη μ' αφήνεις στην απέξω, Μοντ».

Γυρίζω να κοιτάξω τη Νελ, κι εκείνη χαμογελάει πλατιά – αλλά με τον νελίστικο τρόπο της. Είναι ένα αποφασιστικό χαμόγελο, το χαμόγελο της Νελ. Ένα δυνατό χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που λέει: *Μόνο για τώρα δε θα σου ρίξω μπουνιά, αλλά δεν μπορώ να εγγυηθώ τι θα γίνει στα επόμενα πέντε λεπτά.*

«Μη μ' αφήνεις στην απέξω», επαναλαμβάνει. Και αστειεύεται κάπως, αλλά και δεν αστειεύεται. Πιέζω τον εαυτό μου να μην κοιτάξει το μπαστούνι της στη γωνία, μιας και είναι σε καλή φάση η Νελ τώρα και δε θίγουμε το θέμα, παρά μόνο αν το θίξει η ίδια. Το έχουμε μάθει αυτό τα τελευταία χρόνια.

«Νελ!» Η Μοντ δείχνει σαν να της ήρθε κεραμίδα. «Με συγχωρείς *πάρα* πολύ. Τι παράλειψη... Θα μπορέσεις να μαζέψεις τον Άρθουρ για μένα;»

«Όχι», απαντάει η Νελ. «Χέσε μας. Να κάνεις μόνη σου τις δουλειές σου». Η Σαρίκα βγάζει ένα ρουθουνιστό γέλιο, κι εγώ δεν κρατιέμαι και σκάω ένα πλατύ χαμόγελο.

«Φυσικά», απαντάει η Μοντ, με τον ίδιο ειλικρινή τρόπο. «Καταλαβαίνω *απόλυτα*. Παρεμπιπτόντως, Νελ γλυκιά μου, ήθελα να σ' το πω... Είναι ένας αποκρουστικός τύπος δίπλα στο αυτοκίνητό σου και γράφει ένα σημείωμα. Να του πω κάτι;»

Με τη μία, η Σαρίκα σηκώνει το κεφάλι της και μου ρίχνει ένα βλέμμα. Διαισθανόμενος το κλίμα, ο Χάρολντ βγάζει ένα απειλητικό αλύχτισμα.

Η Νελ συνοφρυώνεται. «Μοιάζει με άθλιο υποκείμενο;»

«Ναι. Γκρι παντελόνι. Μουστάκι. Αυτό το στιλ».

«Είναι αυτό το καθοίκι, ο Τζον Σουίτμαν», λέει η Νελ. «Μετακόμισε πριν από κάναν μήνα. Μου την μπαίνει συνέχεια. Θέλει να έχει αυτό τον χώρο για να ξεφορτώνει τα ψώνια του. Ξέρει ότι έχω κάρτα ΑμεΑ, αλλά...» Ανασηκώνει τους ώμους.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Αν *είναι* δυνατόν!» λέει η Σαρίκα κλείνοντας με δύναμη το λάπτοπ της και σηκώνεται όρθια. «Μα τι άνθρωποι!»

«Εσύ κάτσε εδώ, Νελ», λέω. «Θα το αναλάβουμε εμείς».

«Δεν είναι ανάγκη να δίνετε τις δικές μου μάχες για λογαριασμό μου!» αντιγυρίζει απότομα η Νελ.

«Όχι για *λογαριασμό* σου. Στο *πλευρό* σου». Της σφίγγω τον ώμο και ακολουθώ τις άλλες έξω, στον προαύλιο χώρο μπροστά από την πολυκατοικία της Νελ. Είμαστε όλες εξίσου αποφασισμένες.

«Γεια σας, καλησπέρα. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» Η Μοντ χαιρετάει ήδη τον άντρα με την καθωσπρέπει φωνή γόνου μεγαλοαστικής οικογένειας, και τον βλέπω να την κόβει από πάνω μέχρι κάτω, έχοντας μείνει ελαφρώς με το στόμα ανοιχτό.

Εντάξει, η αλήθεια είναι ότι η Μοντ είναι πολύ εντυπωσιακή. Ύψος 1,80 με πλατφόρμες, κόκκινα κυματιστά μαλλιά, αέρινη φούστα, δύο εξίσου πανέμορφα κοκκινομάλλικα παιδιά στο πλάι της κι ένα τρίτο που σκαρφαλώνει στους ώμους της από το καπό ενός 4x4 που ήταν παρκαρισμένο εκεί δίπλα. (*Εκεί* βρισκόταν ο Μπέρτι.)

«Σπάιντερμαν!» τσιρίζει και σκαρφαλώνει ξανά στο καπό του αυτοκινήτου.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» επαναλαμβάνει η Μοντ. «Θεωρώ πως η φίλη μου έχει παρκάρει εδώ *απολύτως* νόμιμα, και το να γράφετε αυτό το αβάσιμο σημείωμα θα θεωρούνταν...»

«Παρενόχληση», πετάγεται η Σαρίκα επιδέξια. Έχει βγάλει το κινητό της και τραβάει φωτογραφίες τον τύπο. «Παρενόχληση από πολλές απόψεις. Πόσα γράμματα έχετε γράψει στην πελάτισσά μου;»

Τα μάτια του τύπου τινάζονται έξω στο άκουσμα της λέξης «πελάτισσα», αλλά δεν υποχωρεί.

«Αυτός ο χώρος είναι για άτομα με κάρτα ΑμεΑ!» λέει τσατισμένα. «Με κάρτα. Αναπηρίας».

«Ναι». Η Νελ βγαίνει μπροστά. «Έχω κάρτα ΑμεΑ. Όπως

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

μπορείτε πολύ καλά να δείτε. Εσείς, από την άλλη, *δεν* έχετε κάρτα ΑμεΑ».

«Το θέμα είναι ότι το διαμέρισμά μου είναι ακριβώς εκεί!» λέει αυτός εκνευρισμένα, δείχνοντας προς το παράθυρο πίσω από το αυτοκίνητο της Νελ. «Απουσία ατόμου με πραγματική αναπηρία, θεωρώ πως μπορώ να παρκάρω σ' αυτό τον χώρο. Κοινή λογική».

«Έχει κάρτα ΑμεΑ!» αναφωνεί η Σαρίκα.

«Εσείς έχετε αναπηρία;» λέει στη Νελ με χλευαστικό ύφος. «Μια νέα γυναίκα σαν εσάς; Θα σας πείραζε να μου πείτε ποια ακριβώς είναι η πάθησή σας;»

Τον βλέπω να την κόβει απ' την κορφή ως τα νύχια και παρατηρώ τη Νελ μέσα από τα δικά του μάτια για μια στιγμή. Την κοντόχοντρη, αποφασιστική κοψιά της, το πεταχτό πιγούνι της, τα έξι σκουλαρίκια της, τα ροζ μαλλιά της, τα τρία τατουάζ της.

Ξέρω ότι η Νελ θα προτιμούσε να σωριαστεί στον δρόμο από το να τη λυπηθεί αυτός ο τύπος. Για μερικές στιγμές παραμένει σιωπηλή. Μετά, με την πιο βαθιά απροθυμία, με το πρόσωπό της να πετάει κεραυνούς, λέει: «Έχω... μια χρόνια πάθηση. Και δε σας αφορά καθόλου».

«Η φίλη μου έχει κάρτα ΑμεΑ από τις Αρχές», λέει η Μοντ, με μάτια που βγάζουν σπίθες. «Αυτό μόνο χρειάζεται να ξέρετε».

«Οι Αρχές μπορεί να έχουν κάνει λάθος», επιμένει ο Τζον Σουίτμαν, απτόητος. «Ή να έχουν εξαπατηθεί».

«Να έχουν εξαπατηθεί;» Η φωνή της Μοντ υψώνεται με οργή. «Να έχουν *εξαπατηθεί*; Σοβαρά υπαινίσσεστε πως...»

Η Νελ, όμως, σηκώνει το χέρι της για να τη σταματήσει.

«Μην ξοδεύεις την ενέργειά σου, Μόντι», λέει κάπως κουρασμένα και μετά στρέφεται στον Τζον Σουίτμαν. «Άντε. Και. Γαμήσου».

«Συμφωνώ», πετάει η Μοντ κοφτά.

«Και επαυξάνω», συμπληρώνω.

«Και προσυπογράφω», προσθέτει και η Σαρίκα, για να μην υστερήσει.

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Σπάιντερμαν!» τσιρίζει ο Μπέρτι από το καπό του 4x4 και προσγειώνεται με έναν φοβερό γδούπο στους ώμους του Τζον Σουίτμαν, ο οποίος βγάζει μια κραυγή πόνου, κι εγώ κλείνω το στόμα με το χέρι μου.

«Μπέρτι!» αναφωνεί η Μοντ επιτιμητικά. «*Μη* χτυπάς τον άνθρωπο και μην τον αποκαλείς αδαή!»

«Αδαή!» φωνάζει αμέσως ο Μπέρτι δίνοντας μπουνιές στον Τζον Σουίτμαν. «Αδαή!»

«Τα σημερινά παιδιά...» λέει η Μοντ σηκώνοντας τα μάτια της στον ουρανό. «Τι να *πει* κανείς...»

«Πάρτε τον από *πάνω* μου!» Η φωνή του Τζον Σουίτμαν είναι πνιχτή και οργισμένη. «Αχ, το πόδι μου!»

«Χάρολντ!» στριγκλίζει η Ρόμι περιχαρής, και συνειδητοποιώ ότι ο Χάρολντ έχει τρέξει έξω να συμμετάσχει κι αυτός. Έχει αρπάξει το παντελόνι του Τζον Σουίτμαν ανάμεσα στα δόντια του και ρουθουνίζει ενθουσιασμένος, και από στιγμή σε στιγμή μάς βλέπω να πληρώνουμε για καινούργιο γκρι φανελένιο παντελόνι.

«Έλα *εδώ*!» Αρπάζω το περιλαίμιο του Χάρολντ και με τρομερή προσπάθεια τον τραβάω μακριά, ενώ η Μοντ μαζεύει τον Μπέρτι. Όπως όπως, ξαναμπαίνουμε όλοι μέσα, κλείνουμε την πόρτα του διαμερίσματος της Νελ και κοιταζόμαστε μεταξύ μας κοντανασαίνοντας.

«Μαλάκες...» μουρμουρίζει η Νελ, το οποίο είναι το ίδιο που λέει κάθε φορά.

«Πάμε παρακάτω», προτείνει η Σαρίκα με αποφασιστικότητα, μιας και είναι αυτού του στιλ: κοιτάζουμε μπροστά, παραμένουμε δυνατοί.

«Ένα ποτάκι;» ρωτάει η Μοντ, το οποίο είναι το ίδιο που προτείνει κάθε φορά.

Και τώρα είναι η σειρά μου να τις τραβήξω όλες για μια ομαδική αγκαλιά.

«Όλα θα πάνε καλά», λέω μέσα στη σκοτεινή, χουχουλιάρικη ζεστασιά που δημιουργούμε, με τα μέτωπα να ακουμπούν,

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

τις ανάσες μας να ανακατεύονται. Έχουμε αφήσει τον υπόλοιπο κόσμο έξω· είμαστε μόνο εμείς οι τέσσερις. Το παρεάκι μας.

Κάποια στιγμή απομακρυνόμαστε, και η Νελ με χτυπάει καθησυχαστικά στην πλάτη.

«Όλα θα πάνε καλά», λέει. «Πάντα έτσι γίνεται. Έιβα, πήγαινε στο καυτό ραντεβού σου. Πήγαινε στην Ιταλία. Γράψε το βιβλίο σου. Και μη σκεφτείς *ούτε για μια στιγμή* αυτό εδώ το παλιόσκυλο».

© Madhen Media Ltd, 2020 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Σ' αγαπώ... Αλλά τι θα γίνει αν δεν μπορώ να αγαπήσω τη ζωή σου;

Η Έιβα έχει βαρεθεί τις διαδικτυακές γνωριμίες. Άλλωστε πάντα εμπιστευόταν το ένστικτό της περισσότερο από τους αλγόριθμους, οπότε θέλει να ξεφύγει από όλα αυτά. Έτσι, όταν γράφεται σε κάποιο σεμινάριο δημιουργικής γραφής σ' ένα ησυχαστήριο στην Ιταλία, όπου οι συμμετέχοντες διατηρούν την ανωνυμία τους, ο έρωτας είναι το τελευταίο πράγμα που έχει στον νου της. Ώσπου γνωρίζει έναν όμορφο ξένο... Ξέρει γι' αυτόν μόνο ότι είναι αστείος και καλόκαρδος, ενώ σύντομα ανακαλύπτει πως είναι και σπουδαίος εραστής. Κι αυτός από την πλευρά του δείχνει εξίσου γοητευμένος από την Έιβα, και ύστερα από ένα παθιασμένο ειδύλλιο αποφασίζουν να γίνουν ζευγάρι, χωρίς να γνωρίζει καν ο ένας το όνομα του άλλου. Αλλά όταν επιστρέφουν στην κανονική τους ζωή, η καθημερινότητα θα τους πέσει πολύ βαριά. Παραξενιές και ενοχλητικές συνήθειες τους εκνευρίζουν, και η μια συμφορά διαδέχεται την άλλη. Μπορεί να αγαπιούνται, αλλά ο ένας δεν αγαπάει τον τρόπο ζωής του άλλου. Θα καταφέρουν να ξεπεράσουν τις διαφορές τους και να βρουν μια κοινή ζωή;

Μου έφτιαξε τη διάθεση. Το αγάπησα. **Jojo Moyes, συγγραφέας**

Μια χαρούμενη, ευχάριστη και ζεστή ιστορία για τις προκλήσεις που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε όταν αποφασίζουμε να γίνουμε μέρος της ζωής κάποιου άλλου. **Beth O'Leary, συγγραφέας**

Η ρομαντική κομεντί στην τελειότερη μορφή της. **Jenny Colgan, συγγραφέας**

Τι άλλο καλύτερο να ζητήσεις από ένα απολαυστικό καινούργιο μυθιστόρημα της Σόφι Κινσέλα. **περιοδικό RED**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4264-8
9 786180 142648

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25568